

תפ"ח 43278/12/21 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית משפט לנוער המחוזי בירושלים

איסור פרסום

תפ"ח 43278-12-21

בפני כבוד השופטים ח' מאק-קלמנוביץ, מ' ליפשיץ-פריבס, מ' כדורי
בעניין: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוה"ד אביעד דוויק
מפרקליטות מחוז ירושלים-פלילי

המאשימה

נגד

פלונית (קטינה)
ע"י ב"כ עוה"ד לאה צמל
ועוה"ד מוחמד מחמוד

הנאשמת

הכרעת דין- נוסח מותמם

השופטת ח' מאק-קלמנוביץ

כתב האישום

- נגד הנאשמת, קטינה ילידת 2007, הוגש ביום 21.12.21 כתב אישום המייחס לה עבירות של מעשה טרור של ניסיון רצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), בצירוף סעיף 37 לחוק המאבק בטרור תשע"ו-2016 (להלן: "**חוק המאבק בטרור**"), ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק.
- על פי האמור בכתב האישום, בסמוך לפני המתואר בהמשך כתב האישום גמלה בליבה של הנאשמת החלטה לדקור למוות אדם יהודי. לצורך כך היא הצטיידה בסכין בעלת להב של כ-20 ס"מ והכניסה אותו לתיק בית הספר שלה. בתאריך 8.12.21 בשעה 7:15 או בסמוך לכך, יצאה הנאשמת מביתה שברחוב ***** בירושלים. בשלב מסוים עצרה הנאשמת בדרכה, הורידה את כיסוי הראש מעל ראשה והכניסה אותו לתוך תיקה, הוציאה מתוך התיק את הסכין והמשיכה ללכת ברחוב *****.
- בשלב מסוים עברה במקום מ.כ. (להלן: "**המתלוננת**") עם חמשת ילדיה הקטנים, בני ארבעה חודשים עד חמש שנים. המתלוננת חבשה כיסוי ראש וילדיה חבשו כיפה, כך שהם נראו בעלי חזות יהודית-דתית. הנאשמת הבחינה במתלוננת וילדיה ובחזותם היהודית-דתית והחליטה להוציא לפועל את החלטתה, על ידי דקירתה למוות של המתלוננת. לצורך כך חבשה הנאשמת את כובע המעיל על ראשה והלכה מאחורי המתלוננת וילדיה במשך כארבעים שניות. בשלב מסוים עמדו המתלוננת וילדיה והנאשמת עקפה אותם, לאחר מכן עמדה במקום על מנת שהמתלוננת וילדיה יעקפו אותה, כך שתוכל לדקור את המתלוננת למוות. כאשר הלכה מאחורי המתלוננת וילדיה, שלפה הנאשמת את הסכין ודקרה את המתלוננת בחלק העליון של גופה, בצד ימין של גבה, במטרה להורגה. מיד לאחר מכן ברהה הנאשמת מהמקום בריצה אל בית הספר הסמוך, בו היא לומדת. לאחר שהגיעה לבית הספר, הורידה את מעילה ואת חולצתה וכן ביקשה מחברתה מעיל אחר, וזאת על מנת להסתיר את זהותה.
- בעקבות המתואר פונתה המתלוננת לבית חולים, כאשר הסכין נעוץ בגבה מעל סקופלה ימין. בבית החולים הוצא הסכין מגבה של המתלוננת, והיא סבלה מחתך בעומק של כ-1.5 ס"מ ובאורך של 2 ס"מ.

5. בכתב האישום נטען כי הנאשמת ניסתה לגרום למותה של המתלוננת, מתוך מניע לאומני ואידיאולוגי ובמטרה לעורר פחד או בהלה בציבור. כמו כן נטען כי הנאשמת עשתה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין.

התשובה לאישום

6. בתשובת הנאשמת לכתב האישום, שנמסרה מפי באי כוחה ביום 4.11.22, הודתה הנאשמת בחלק מהעובדות המתוארות, אך הכחישה את הכוונות המיוחסות לה. היא הודתה בכך שיצאה מביתה והורידה את כיסוי הראש, אך הכחישה הוצאת סכין מתוך התיק, אם כי אישרה כי "נחזה כי חפץ כלשהו הוצא". כמו כן אישרה את הליכתה בעקבות המתלוננת וילדיה, את המעקב אחריהם ואת הוצאת הסכין ודקירת המתלוננת, "במידה שהוא תואם את תוצר המצלמות". היא הכחישה את כל הטענות בנוגע למצבה הנפשי, כוונותיה ומטרותיה. הנאשמת הודתה כי ברחת לבית ספרה, הורידה את מעילה וחולצתה ואף ביקשה מעיל מחברתה על מנת להסתיר את זהותה.

7. הנאשמת הודתה כי המתלוננת פונתה לבית החולים בעקבות הפגיעה, את הרשום בתיעוד הרפואי - "סכין נעוצה שטחית בתת עור מעל סקפולה ימין (חלק מחגורת הכתף ל.צ.) והוצאה תחת בקרה", "ללא חבלה חודרת משמעותית" וכן את חדירת הסכין לשכבה שומנית בעומק של 0.5 ס"מ. הנאשמת הכחישה את העבירות המיוחסות לה. ככלל, הנאשמת הודעה בעיקרי העובדות המיוחסות לה, אולם טענה כי לא התכוונה לגרום למותה של המתלוננת, וכי הפגיעה השטחית שנגרמה לה מצביעה על כך שהדקירה לא היתה חזקה ולא נועדה לגרום למותה של המתלוננת.

הראיות במבט על

8. **מטעם המאשימה העידו:** ד"ר עמרם קופיאצקי (פרוטוקול מיום 17.11.22, עמ' 45-12); החוקר יוני לוי (פרוטוקול מיום 17.11.22, עמ' 56-45); החוקר תומר פאול (פרוטוקול מיום 17.11.22, עמ' 74-61).

מטעם ההגנה העידו: הנאשמת (פרוטוקול מיום 22.12.22, עמ' 49-17); יועצת בית הספר של הנאשמת, ***** (פרוטוקול מיום 22.12.22, עמ' 55-50).

9. **כמו כן, הוגשו מטעם המאשימה:** הודעת הנאשמת במשטרה מיום 8.12.21 שעה 11:09, דיסק ותמלול (ת/1, ת/1א, ת/1ב); הודעת הנאשמת במשטרה מיום 8.12.21 שעה 17:32, דיסק ותמלול (ת/2, ת/2א, ת/2ב); הודעת הנאשמת במשטרה מיום 12.12.21, דיסק ותמלול (ת/3, ת/3א, ת/3ב); הודעת הנאשמת במשטרה מיום 15.12.21, דיסק ותמלול (ת/4, ת/4א, ת/4ב); דיסק עם סרטוני מבט 2000 (ת/6); דיסק עם סרטוני ביתה של הנאשמת (ת/7); תמונת הסכין בה בוצעה העבירה (ת/9); זכ"ד מחקירת המתלוננת מיום 8.12.21 (ת/10); הודעת המתלוננת מיום 8.12.21 (ת/11); הודעת המתלוננת מיום 14.12.21 (ת/12); דו"ח רפואי של מד"א מיום 8.12.21 (ת/13); מסמך מבית החולים הדסה הר הצופים מיום 8.12.21 שערך ד"ר קופיאצקי (ת/14א); מסמך רפואי נוסף מבית החולים - האחות (ת/14ב).

מטעם ההגנה הוגשו: הודעת אחות הנאשמת, ***** מיום 8.12.21 שעה 9:34 (נ/1); הודעת אחות הנאשמת, ***** מיום 8.12.21 שעה 12:28 (נ/2); הודעת אחות הנאשמת, ***** מיום 8.12.21 שעה 16:38 (נ/3); הודעת אחות הנאשמת, ***** מיום 12.12.21 שעה 10:34 (נ/4); הודעת אבי הנאשמת, ***** מיום 8.12.21 שעה 18:04 (נ/5); הודעת אמה של הנאשמת, ***** מיום 8.12.21 שעה 11:54 (נ/6); הודעת אמה של הנאשמת, ***** מיום 12.12.21 שעה 15:39 (נ/7); הודעת אביה של הנאשמת, ***** מיום 12.12.21 שעה 12:02 (נ/8).

תמצית טענות הצדדים

10. **ב"כ המאשימה** ביקש להרשיע את הנאשמת בעובדות ובעבירות המיוחסות לה בכתב האישום. לטענתו מתקיימים יסודות העבירה של נסיון לרצח, בין היתר מכיוון שהנאשמת לא סתרה את חזקת הכוונה, לפיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו. גם המניע הלאומני שמאחורי המעשים תומך במסקנה שהנאשמת פעלה בכוונה להמית את המתלוננת. מיקום הדקירה, בפלג הגוף העליון, אף הוא מצביע על הכוונה, שכן מדובר במיקום מסוכן, והדקירה היתה עלולה לפגוע באיברים חיוניים כגון הלב והריאות, או בעמוד השדרה. הדקירה היתה עוצמתית, שכן הסכין עבר את מעילה של המתלוננת ונשאר בגופה. העובדה שמדובר בדקירה אחת אינה מלמדת, לטענתו, על היעדר כוונת רצח.

ב"כ המאשימה הוסיף וטען כי מדובר באירוע מתוכנן, הנאשמת הצטיידה מבעוד מועד בסכין בעל להב ארוך, בחרה את קורבנה וחילתה לרגע המתאים, ללא כל התגרות מצידה של המתלוננת.

11. לטענת המאשימה גם לאחר התיקון בחוק החל על עבירות ההמיתה ניתן להרשיע את הנאשמת בעבירה של נסיון לרצח, שכן בין אם נדרש יסוד נפשי של כוונת קטילה, בין אם די ביסוד נפשי מצומצם יותר, מתקיימת במקרה זה כוונת הקטילה. כמו כן הוכחו, לטענת ב"כ המאשימה, גם כוונה להמית כולל הכנה, והעדר קינטור, וכן נסיבות מיוחדות של מניע של גזענות ועוינות כלפי הציבור היהודי.

לעניין טענת האכיפה הבררנית שהעלו הסניגורים טען ב"כ המאשימה כי המקרים אליהם הפנתה ההגנה אינם דומים לנדון כאן, וכי ההגנה לא הראתה ולו מקרה אחד בו התקיימו כל הנסיבות המתקיימות במקרה זה, כולל כוונה מיוחדת ומניע גזעני. גם נושא זה יידון בהמשך ביתר פירוט.

12. **לטענת ב"כ הנאשמת** המאשימה לא הוכיחה את העובדות הנטענות בכתב האישום: לא הוכח כי הנאשמת החליטה להמית יהודיה, לא הוכח כי היא פעלה במטרה להגיע להזדמנות לדקור את המתלוננת ולגרום למותה, לא הוכחה גמירות דעת והחלטה של הנאשמת לדקור, וודאי שלא לדקור יהודי, וגם בחיפוש בטלפון של הנאשמת לא נמצא דבר התומך במניע לאומני. לטענת הסניגורים, הנאשמת פעלה מתוך כוונה למרוד במסגרת הדתית, ואף הביעה רצון לעזוב את ביתה וללמוד לקבלת תעודת בגרות ישראלית. על רקע זה ביקשו הסניגורים לפרש את התנהגותה של הנאשמת עובר לביצוע הדקירה.

באי כוח הנאשמת ביקשו לייחס הסברים שונים למעשיה של הנאשמת: לטענתם היא הוציאה את הסכין מתיקה מחשש שיערך בו חיפוש בבית הספר, עטתה את כיסוי הראש בהוראת אביה אך הסירה אותו לאחר שהתרחקה מהבית, התנהגה באופן מחשיד כשהשוטרים הגיעו לבית ספרה, ועוד.

13. הסניגורים העלו טענה של אכיפה בררנית, והפנו לשורה של פסקי דין ותיקים אחרים העוסקים בתקיפת ערבים על ידי יהודים, בשל מוצאם לאומם ודתם באמצעות סכין, בהם הוגשו כתבי אישום בגין עבירות של חבלה בכוונה מחמירה או חבלה בנסיבות מחמירות, אך לא בעבירה של נסיון לרצח. עוד טענו הסניגורים כי המאשימה לא הוכיחה מניע למעשים ולא הוכיחה את היסוד הנפשי של הנאשמת. לטענתם חזקת הכוונה אינה מתקיימת במקרה זה, הן משום שמדובר בדקירה בודדת, הן בשל מיקום הפגיעה והן לנוכח התנהגות הנאשמת עובר לאירוע ולאחריו.

בנוגע לפגיעה במתלוננת, הסניגורים טענו כי נגבתה הודעה מרופא שהיה בתחילת התמחותו ולא מהרופא הבכיר שהיה מעורב בטיפול, בשל היותו של הרופא הבכיר ערבי. עוד טענו כי חלו שינויים מסויימים בתיאור פציעתה של המתלוננת, וכי הדקירה שלא כוונה לחזה אינה מצביעה על כוונת קטילה.

עיקרי העדויות

14. **ד"ר עמרם קופיאצקי** הוא רופא בבית החולים הדסה הר הצופים בירושלים, בזמן האירוע היה מתמחה בכירורגיה בשנת ההתמחות הראשונה, שימש כתורן וקיבל את הטיפול במתלוננת מיד לאחר הדקירה, כשסכין נעוצה

בגבה, באזור בית החזה. הוא העיד כי בוצעה אקספלוריציה לצורך הערכת עומקו וגודלו של הפצע ושילית פגיעה בכלי דם גדולים, והתגלה כי החבלה אינה "חודרנית" אלא "שטחית". הרופא נחקר ושלל את האפשרות שעצם הטיפול וביצוע האקספלוריציה גרמו להרחבת החתך, והסביר כי הבדיקה נעשת באמצעות מטוש ולא באמצעות סכין. העד נשאל על כך שבמכתב השחרור נכתב כי עומק החתך 0.5 ס"מ, ואילו בהודעתו במשטרה, כחמישה ימים לאחר מכן, העריך את העומק בכ-1.5 ס"מ. הוא הסביר כי בכל מקרה דובר בהערכה בלבד ובשני המקרים הפצע נחשב שטחי.

15. **רס"ר יוני לוי** הוא החוקר שגבה את הודעתו של ד"ר קופיאצקי בבית החולים ביום 13.12.21. הוא העיד כי לפני החקירה קיבל תדריך מהקצין, אולם הוא לא הגיע לחקירה עם רשימת שאלות מוכנות מראש. החוקר אישר כי מטרת חקירת הרופא היתה הבנת היסוד הנפשי של העבירה, חומרת הפגיעה והנזק שהיה עלול להיגרם כתוצאה ממנה. הוא לא ידע להשיב מדוע בחרו לחקור דוקא את ד"ר קופיאצקי, ולא רופא בכיר ממנו, אך העיד כי נאמר לו שד"ר קופיאצקי הוא שטיפל במתלוננת ביום האירוע.

16. **החוקר תומר פאול** ליווה את הנאשמת יחד עם חשודה נוספת לדיון בבית משפט השלום. הוא העיד בנוגע למזכר שרשם לפיו בזמן ההמתנה הנאשמת והחשודה הנוספת שרו שירים לאומניים ומחאו כפיים, ואף השמיעו אמירות על השמדה צפויה של מדינת ישראל. נבהיר כבר עתה כי בין אם האירוע התרחש כפי שנטען, בין אם לאו, אין מדובר בעובדות הקשורות ישירות לאירוע נשוא כתב האישום, ולהערכתנו אין לייחס לו משקל ראייתי ממשי. המזכר אף לא הוגש במסגרת חומר הראיות המוסכם. לפיכך לא נרחיב את הדיבור לגביו.

17. **הנאשמת** העידה בבית המשפט ושינתה את הגירסה שמסרה במשטרה. לטענתה היא התכוונה להכות את המתלוננת ולא לדקור אותה. גרסתה של הנאשמת, בחקירה במשטרה ובבית המשפט, תידון בפירוט בהמשך.

מטעם ההגנה העידה גם יועצת בית ספרה של הנאשמת, הגב' *****, שהעידה כינפגשה עם הנאשמת כשבועיים לפני האירוע. היועצת סיפרה על בעיות משמעת של הנאשמת, שברשותה נמצאו מוצרי איפור וטיפוח וכן סיגריה חשמלית, שכולם אסורים בבית הספר, והיא אף הושעתה מבית הספר למשך שלושה ימים. לדבריה הנאשמת הביעה בפניה רצון לעזוב את בית הספר וללמוד לתעודת בגרות ישראלית. עם זאת, היועצת הבהירה שלא שמעה מהנאשמת על מניע לאומני או על רצונה למות, והבהירה כי מדובר בילדה ש"אוהבת את החיים" ו"חברות". מהעדויות לא עלו מצוקות או בעיות חריגות שהנאשמת או משפחתה התמודדו עמן.

דין והכרעה

18. כאמור, הנאשמת אינה חולקת על עיקרי העובדות, על כך שעקבה אחר המתלוננת ודקרה אותה בסכין שבו הצטיידה מבעוד מועד. עובדות אלו אף נראות היטב בסרטונים שהוגשו, שאף הם אינם שנויים במחלוקת. לפיכך הדיון יתמקד בשאלת היסוד הנפשי הנדרש והתקיימותו במקרה הנדון.

ניסיון לרצח - הפן הנורמטיבי

19. עבירת ניסיון לרצח מוגדרת בסעיף 305(1) לחוק:

"העושה אחת מאלה, דינו - מאסר עשרים שנים: מנסה שלא כדין לגרום למותו של אדם".

בע"פ 3312/19 **מדינת ישראל נ' חאלד אבו גודה** (22.1.23) נאמר, בפסקה 16 לפסק הדין, בהתייחס לעבירה של ניסיון לרצח:

"מדובר בעבירת ניסיון 'עצמאית' ובכך ייחודה. עם זאת, נקבע בפסיקה זה מכבר כי הוראות החלק הכללי של החוק חלות גם על עבירה זו (ע"פ 6468/13 צרפתי נ' מדינת ישראל, פסקה 38 (3.5.2015)). מבין אלו, ההוראה המשמעותית לענייננו היא הקבועה בסעיף 25 לחוק המגדיר מהו ניסיון פלילי:

'אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה'.

היסוד העובדתי בעבירת הניסיון לרצח מתגבש אפוא כאשר המעשה שבוצע יוצא מגדר פעולת הכנה ג' דא לביצועה של העבירה המושלמת - עבירת הרצח בכוונה תחילה. באשר ליסוד הנפשי, נדרש כי המבצע עבר את העבירה 'במטרה לבצעה' בתוספת היסוד הנפשי של העבירה המוגמרת, קרי, כוונה תחילה.... להשלמת התמונה יצוין, כי עבירה זו לא נכללה בתיקון 137 לחוק, הרפורמה בעבירות המתה, ובחינתה לצורך העניין נותרה כפי שהייתה עובר לרפורמה (ע"פ 2377/19 אפגאני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (22.5.2022)).

בע"פ 2377/19 עאישה אפגאני נ' מדינת ישראל (22.5.22), (להלן: "עניין אפגאני") פסקה 17, נקבע:

"אשר ליסוד הנפשי, מאחר שעבירת הניסיון לרצח, שהיא עבירה עצמאית המעוגנת בסעיף 305 לחוק, לא נכללה בתיקון 137 לחוק - הרפורמה בעבירות המתה, בחינתה לצורך העניין נותרה כפי שהייתה, ולפיכך לצורך הרשעה בניסיון לרצח יש להוכיח את היסוד הנפשי הנדרש לעבירת הרצח כבעבר - יסוד ה"כוונה תחילה" בצירוף היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירת ניסיון - כי המעשה נעשה ב"מטרה לבצע" את העבירה (סעיף 25 לחוק). ליסוד "הכוונה תחילה" שלושה מרכיבים: החלטה להמית, הכנה והעדר קינטור...".

20. בבואנו לדון ביסוד הנפשי שבמעשיה של הנאשמת, עומדים בפנינו גם הכללים הבסיסיים וההנחות שהוכרו בפסיקה בדין הפלילי הכללי. אחת מהן היא חזקת הכוונה, הקובעת כי "אדם בר-דעת הפועל מרצון חופשי מתכוון להביא לתוצאות הטבעיות של מעשהו". (ראו לדוגמא: ע"פ 2418/17 קוטינה נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (25.10.18); והאסמכתאות המובאות שם (להלן: "עניין קוטינה"))

חזקה נוספת היא הלכת הצפיות, המניחה כי אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו (ראו עניין קוטינה הנ"ל פסקה 15; ע"פ 5184/14 פלוני נ' מדינת ישראל (03.08.16); ע"פ 3652/14 מוחמד כנעאני נ' מדינת ישראל (28.12.15) פסקה 66).

21. בפסיקה התפתחו קווים מנחים המציעים מבחנים ואינדיקציות לנסיבות בהם מתקיימת כוונה להמית. נביא מאלה הרלוונטיים לענייננו:

בע"פ 241/17 פלוני נ' מדינת ישראל (16.7.19) פסקה 28 נקבע כי "תקיפה אגרסיבית אשר כללה דקירות מרובות וחתכים במקומו גוף רגישים כמו צוואר, חזה, גב ובטן, מעידה כמאה עדים על כוונתו להמית את המתלוננת".

בע"פ 2202/08 יבגני פסקו נ' מדינת ישראל (7.3.12) (להלן: עניין פסקו), פסקה 41, נקבע כי "כידוע, פגיעה באיזור רגיש בגופו של הקורבן עשויה להוות אינדיקציה לקיומה של כוונה להמית, אף כאשר מדובר בפגיעה אחת בלבד". במקרה זה מדובר בדקירה יחידה שחדרה לליבו של המנוח וגרמה למותו המיידי. פסק דין זה הסתמך, בין היתר, על האמור בע"פ 228/01, יעקב כלב נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 365, 377 (2003). באותו מקרה היכה המערער את המנוח בראשו פעמיים באמצעות אלה כבדה מעץ מלא שהיא "כלי רצחני", לראשו של המנוח שהוא אזור רגיש ומסוכן ביותר. נקבע כי בנסיבות אלו התוצאה ידועה מראש, וחזקת הכוונה אשר לא נסתרה מצביעה על קיומה של כוונה קרה ומושכלת להמית את המנוח.

22. בע"פ 437/13 אברהם אלחייני נ' מדינת ישראל (24.8.15) פסקה 36, נפסק כי

"כעולה מפסיקתו של בית משפט זה, קיימים מספר נתונים עובדתיים שיש לבחון על מנת לבסס,

או למצער לחזק, בהיעדר הסבר אחר המניח את הדעת, את ההנחה בדבר החלטתו של הנאשם להמית את קורבנו. בין היתר, יש ליתן את הדעת לאופן ביצוע ההמתה; לאמצעי ששימש לשם ביצועה; למיקום הפגיעה בקורבן; ולמספר הפגיעות בו (עניין אבו סרחאן, בפסקה 61; עניין מחאמיד, בפסקה 29; עניין אגבריה, בפסקה 28). כך למשל, פגיעה באיזור חיוני בגופו של הקורבן עשויה להוות אינדיקציה לקיומה של החלטה להמית, אף כאשר מדובר בפגיעה אחת בלבד) (ע"פ 228/01 כלב נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) 377, 365 (2003)). עוד נקבע, לא אחת, כי ההחלטה להמית יכולה להתגבש כתגובה ספונטנית ורגעית, ולא דווקא כפועל יוצא של מחשבה או תכנון מוקדמים...".

23. בעניין קוטינה הנ"ל נפסק, בסעיף 18 לפסק הדין, כי כאשר מדובר בפגיעה שיש בו חזרה על דפוס מוכר ו"שכפול" של אירועים דומים קודמים, אשר גרמו למותם של הקרבנות, יש בכך כדי להשפיע על ידיעתו ועל צפייתו של המבצע בדבר תוצאת המעשים:

"כפי שכבר אמרתי, המערער ביצע פיגוע "משוכפל" אשר הועתק מפיגועי דריסה אחרים. אשר על כן, המערער ידע – או לפחות צפה ברמת הסתברות גבוהה – כי פיגועים כאלה הורגים אנשים.... מותם של קורבנות בפיגועי דריסה איננו רק תוצאה מצמררת של מעשה אכזרי ובלתי אנושי. מדובר בתוצאה רגילה וטבעית של הפיגוע אשר חוסה בצילה של חזקת הכוונה".

24. על רקע זה, נעבור עתה לבחון את פרטי הראיות באירוע שבפנינו.

כאמור, אין מחלוקת על כך שבבוקר האירוע הנאשמת יצאה מביתה לאחר שהצטיידה בסכין, בדרכה לבית הספר הורידה את כיסוי הראש ולאחר מכן חבשה את כובע המעיל, עקבה אחר המתלוננת וילדיה שהלכו לתומם ברחוב, דקרה את המתלוננת בסכין ופגעה בה בגבה, בפלג הגוף העליון, בחתך שגרם לפגיעה שטחית. המתלוננת הגיעה לבית החולים כשהסכין נעוץ עדיין בגבה.

הפגיעה שנגרמה למתלוננת

25. בדו"ח הרפואי של צוות מד"א שפינה את המתלוננת (ת/13) מיום 8.12.21 נכתב: "בת 26 עמדה ברחוב עם ילדיה ונדקרה מאחור בסקפולה ימין מרווח בן צלעי 5-6, בהגיענו בהכרה מלאה, הסכין נעוצה, הושכבה מידית על הבטן תוך קיבוע הסכין במקום הדקירה. בהאזנה כניסת אויר תקינה דו צידית לחץ דם 160/99 דופק 110. יציבה לאורך הפינוי".

במכתב השחרור מבית החולים מאותו יום נכתב: "...ב.ח. טראומה - הוכנס ליין ונלקחו בדיקות דם כמקובל. בבדיקה הסכין שטחית נעוצה בתת עור, יצא תחת בקרה. צל"ח - ללא עדות לחזה אויר/דם, ללא עדות לשברים, מדיאסטנום אינו מורחב. באקספולרציה - חתך שטחי בעומק של כחצי ס"מ אורך של כ 2 ס"מ. נשטפה ונסגרה עם 2 סיכות. קיבלה טטנוס וצפזולין בחדר הטראומה. CT אנגיו חזה - ללא חבלה חודרת משמעותית. נשארה להשגחה במיין בת מספר שעות במהלכה הייתה תקינה המודינמית ונשימתית". "לסיכום: רושם לדקירה שטחית בגב, חתך של כ 2 ס"מ. ללא צורך בהמשך השגחה באשפוז..." (ת/14א).

26. ד"ר קופיאצקי שקיבל את המתלוננת וטיפל בה בחדר המיין העיד כי המתלוננת הגיעה לחדר המיין כשהסכין נעוץ עדיין בגבה (עמ' 13 ש' 15, 16). לדבריו הדיווח הראשוני על הגעת מטופלת עם סכין בגב העלה חשש שמדובר באירוע מסכן חיים: "ירדתי עם מנהל המחלקה הכירורגית, בנוסף לצוות הכירורגי, כי חשבנו שמדובר במקרה דרמטי, כל מטופל שמגיע עם חבלה חודרת לבית החזה, מתייחסים אליו שמדובר במצב מסכן חיים עד שיוכח אחרת" (עמ' 14, ש' 1-2, 4-7).

העד נשאל והבהיר, פעם אחר פעם, בחקירה הראשית והנגדית, כי חבלה חודרת בבית החזה עלולה לסכן חיים, והיחס לכל חבלה כזו הוא כאל חבלה מסכנת חיים עד לשלילת הסיכון: **"בית החזה מכיל איברים חיוניים לגוף, ביניהם הריאה, כלי דם גדולים ללב וכל חבלה שהיא חודרת לבית החזה -" (עמ' 18, ש' 17-18). "... אם הסכין הייתה ננעצת במיקום אחר יותר למטה, יותר למעלה, יכול שלריאה היה נגרם נזק חמור יותר ואף לסכן חיים" (עמ' 32, ש' 14-17). "אנחנו מתייחסים לכל חבלה חודרת בבית החזה ככזו שעלולה לסכן חיים" (עמ' 43, ש' 7). "כמו שאני הסברתי מקודם, אם יש חשש לפגיעה באיבר עמוק, איבר בבית החזה, יכול להיות פגיעה מסכנת חיים, מבחינתי במקרה הנוכחי, ס"מ, 1.5 ס"מ, חצי ס"מ, הכול מגדיר לי תת עור, שבצילומים ובסיטי לא ראינו פגיעה באיברים עמוקים" (עמ' 44, ש' 4-6).**

27. בהתייחס להליך של אקספלורציה שבוצע על ידו הסביר העד כי מדובר בהליך לבירור עומק החתך. מאחר שקיים קושי להתרשם מעומק הדקירה, **"... אנחנו משלימים צילומים, לא מקובל היום לפתוח חתך עם סכין, או להרחיב חתך, או להתעסק עם הבפנוכו של החתך באמצעים כירורגים על מנת לעשות את ה... היא נעשית עם מטוש, אתה לוקח מטוש, רואה את עומק החדירה, משתדל להעריך אותה וזהו, אנחנו לא משחקים עם הפצע, או מנסים להגדיל אותו" (עמ' 28, ש' 3-4, 7-10). ד"ר קופיאצקי הבהיר כי הבדיקה נעשית באמצעות מטוש, ובכך שלל את האפשרות שהוצגה בחקירתו הנגדית, לפיה עצם הבדיקה, בעזרת סכין, היא שגרמה להגדלת ממדיו של פצע הדקירה (עמ' 30).**

28. ד"ר קופיאצקי נשאל על הפער בתיאור עומק הפגיעה, כאשר בעדותו תיאר חתך בעומק 1.5 ס"מ ובמכתב השחרור נכתב 0.5 ס"מ. על כך השיב: **"כמו שאמרתי אנחנו נעזרים במטוש על מנת להעריך עומק חדירה, קשה מאוד להעריך את האורך, אני לא יודע אם זה היה חצי ס"מ, או ס"מ וחצי... מבחינתי זה היה שטחי" (עמ' 40, ש' 6-7, 9). "כמו שאני הסברתי מקודם, אם יש חשש לפגיעה באיבר עמוק, איבר בבית החזה, יכול להיות פגיעה מסכנת חיים, מבחינתי במקרה הנוכחי, ס"מ, 1.5 ס"מ, חצי ס"מ, הכול מגדיר לי תת עור, שבצילומים ובסיטי לא ראינו פגיעה באיברים עמוקים". "זה הערכה, גם החצי ס"מ, גם ה-1.5 ס"מ זה הערכה" (עמ' 44, ש' 18).**

29. מעדותו של ד"ר קופיאצקי עולה, איפוא, כי חבלה חודרת לבית החזה נחשבת תמיד כפגיעה מסכנת חיים, שכן היא עלולה לגרום לפגיעה באיברים חיוניים. במקרה זה, במהלך הטיפול במתלוננת התברר כי הפגיעה שטחית ואינה מסכנת חיים.

גירסת המתלוננת

30. המתלוננת מסרה ארבע הודעות במהלך חקירתה במשטרה. בכל ההודעות הכחישה את המיוחס לה או נמנעה מלהשיב ושמרה על "זכות השתיקה". ההודאה בכך שדקרה את המתלוננת נמסרה לראשונה בעדותה בבית המשפט. נעבור לסקור את גרסאותיה השונות של הנאשמת. מאחר שלא הועלו טענות כלשהן בנושא זה, ההתייחסות היא להודעות המקוצרות שנרשמו על ידי החוקרים, ולא לתמלילים.

31. **בהודעתה הראשונה מיום 8.12.21 שעה 11:09 (ת/1, ת/1, ת/1) הכחישה הנאשמת מכל וכל כל מעורבות שלה באירוע הדקירה והרחיקה עצמה מהאירוע בכל דרך: "זה לא אני עשיתי את זה, זה לא אני הרגתי או פצעתי אותה" (ת/1, ש' 8). הנאשמת אישרה כי היא מבינה מדוע היא במשטרה ושבה וטענה "זו לא אני", "כי זו לא אני" (ת/1, ש' 206-211). היא נשאלה אם היה לה ריב או סכסוך בבית הספר והשיבה: "לא. אמרתי לכם שאין לי בעיה עם אף אחד" ובהמשך ציינה **"הקשר טוב עם המנהלת והמורה" (ת/1, ש' 174, 184). הנאשמת נשאלה על בעיות בחייה ועל מצב רוחה בבוקר האירוע, והשיבה **"רגיל טוב" (ת/1, ש' 212-215). היא הכחישה שהוריה מחייבים******

אותה לעטות חיג'אב כבר עתה (ש' 266). כמו כן הכחישה שהחליפה בגדים באותו בוקר ועמדה על כך באופן נחרץ (ש' 269-274). בהמשך סירבה הנאשמת לאפשר מסירת הקוד ופתיחת הטלפון שלה (ש' 280-285), והכחישה שלקחה סכין מביתה והחזיקה בסכין (ש' 290 - 293).

בהמשך ההודעה כשהוצגו לה סרטונים, הנאשמת הכחישה כי היא הנראית בהם, למרות שזיהתה את סביבת ביתה (ש' 342 ואילך).

32. בהודעתה השנייה מיום 8.12.21 שעה 17:32 (ת/2, ת/2א, ת/2ב), הנאשמת בחרה שלא להשיב לשאלות, ציינה **"אני שומרת על זכות השתיקה"** (ת/2, ש' 3), בהתה בקיר, שתקה ולא השיבה לשאלות, גם לאחר שראתה את הוריה מחוץ לחדר החקירות והדבר גרם לה לבכות.

33. בהודעה השלישית מיום 12.12.21 (ת/3, ת/3א, ת/3ב), הנאשמת הכחישה שוב ושוב כי החליפה בגדים או לקחה תיק שאינם שלה, וטענה כי אינה מזהה את בגדיה בסרטונים (ת/3, ש' 30-38, ש' 39-44, ש' 165-170 ש' 94-99). היא שבה והכחישה כי היא הנראית בסרטונים שהוצגו לה וטענה - זו **"לא אני"** (ת/3, ש' 48-91, 99). הנאשמת הכחישה כי בביתה סכין דומה לזו שהוצג לה (ת/3, ש' 104-107). בהמשך שבה וטענה כי לא היא שדקרה, והכחישה את זהותה בסרטונים גם לאחר שנאמר לה כי זוהתה על ידי אחותה ואמה (ת/3, ש' 124-126).

34. בהודעה הרביעית מיום 15.12.21 (ת/4, ת/4א, ת/4ב), אישרה הנאשמת כי היא מבינה את החשדות נגדה. לטענה כי מחומר החקירה עולה שעל החולצה הלבנה שנתפסה בשטח בית הספר נמצא DNA שלה, השיבה כי החולצה אינה שלה וכי היא אינה מאמינה ב-DNA (ת/4, ש' 2-9). לטענה שזו החולצה הלבנה שלבשה כשדקרה את המתלוננת השיבה הנאשמת בשמירה על **"זכות השתיקה"**, וכך גם לגבי הטענות שקיים DNA שלה על המעיל שנמצא בשטח בית הספר ולבשה הדוקרת. גם להאשמות שביקשה לבצע פיגוע, שניסתה לרצוח יהודיה בשל היותה יהודיה ושתכננה מראש את הפיגוע ושיבוש הראיות, הגיבה הנאשמת ב**"אין תגובה"** (ת/4, ש' 15-24).

35. בעדותה בבית המשפט שינתה הנאשמת את טעמה מקצה לקצה. בפתח עדותה הודיעה הנאשמת: **"אני החלטתי שאני מודה. אומרת את האמת"** (פרוטוקול עמ' 17 ש' 13). מיד לאחר מכן, כשנשאלה מה קרה בבוקר האירוע, השיבה הנאשמת **"קודם כל זו לא היתה אמורה להיות דקירה, זו היתה מכה קלה... הייתי קצת מטושטשת מבולבלת, לא ידעתי מה בדיוק מתרחש, ובגלל זה המקרה הזה קרה"** (עמ' 17 ש' 15, 17).

הנאשמת הוסיפה והעידה כי סולקה מבית הספר למשך 3 ימים בגלל סיגריה, ולאחר מכן התעוררו התנגשויות בינה לבין משפחתה, כאשר דרשו ממנה בבית לשים כיסוי ראש והיא סירבה לכך (עמ' 18, 19).

36. בחזרה לתיאור האירוע טענה הנאשמת כי אינה מכירה את האישה אותה דקרה, אך יודעת כי היא גרה במקביל לבית שלהם, מול הבית שלהם (עמ' 18 ש' 16, 18). לשאלה מה חשבה שיקרה למתלוננת השיבה הנאשמת: **"קודם כל, כשנתתי לה מכה אני לא ידעתי שזאת דקירה. אחר כך שהייתי בתוך החקירות ואחרי כל הביקורים של העורכי דין, אז אני ידעתי שאני כן דקרתי אותה.... כאילו שאני רק נתתי לה מכה, ולא ידעתי אם הסכין פגעה בה או לא ... אבל זאת הייתה מכה של חצי סנטי כשאני ראיתי"** (עמ' 18 ש' 20-25).

הנאשמת נשאלה על ידי בית המשפט, **"כשנתת לה מכה עם הסכין ניסית לוודא מראש שזה לא יכנס יותר מחצי סנטימטר?"**, והשיבה: **"לא"** (עמ' 18, ש' 30-31). לשאלה על כך שהיא מואשמת בנסיון רצח, בכך שרצתה להרוג את המתלוננת, השיבה הנאשמת: **"לא בכלל לא ניסיתי לרצוח אותה, לא ניסיתי לדקור אותה. אבל אני הייתי קצת מבולבלת מטושטשת, בגלל זה עשיתי את הדבר הזה"** (עמ' 19, ש' 2-4).

37. הנאשמת נשאלה מהיכן הסכין, והשיבה **"מהבית"**. היא תיארה כי **"הייתי מתכוונת לצאת לבית ספר, אחר כך ראיתי את המקום ששמים פה את כל הסכינים אצלנו בבית ולקחתי אותה ויצאתי מהבית"** (עמ' 19, ש' 8-9).

לשאלה מה חשבה ומה עבר לה בראש כשלקחה את הסכין, השיבה: **"בהתחלה לא עלה לי שום דבר בראש, רק ככה לקחתי אותה ושמתי אותה בתוך התיק. אחר כך כשראיתי את האישה, קרה מה שקרה"** (עמ' 19, ש' 15-16). בהמשך השיבה לגבי הסיבה לנטילת הסכין: **"רק ככה סתם לקחתי אותה, לא ידעתי למה. לא יודעת למה"** (עמ' 20, ש' 11-12).

הנאשמת תיארה את יציאתה מהבית, כשהיא חובשת את כיסוי הראש כדי שהוריה יאפשרו לה לצאת מהבית, ולאחר מכן הסירה את כיסוי הראש, חבשה את הכובע של המעיל והמשיכה בדרכה (עמ' 10 ש' 24). הסיבה למעשה, לדבריה, **"כדי שהם לא יראו אותי בלי כיסוי על הראש"** (עמ' 19, ש' 27-29). מאוחר יותר, בבית הספר, הורידה את המעיל **"בגלל שאמרו לי שהמשטרה מחפשת את מי שעשה את המעשה"** (עמ' 20 ש' 8).

38. בהמשך החקירה נשאלה הנאשמת מדוע ניסתה לפגוע במתלוננת, והאם בשל היותה יהודיה. היא חזרה על הטענה שמלכתחילה לא רצתה לדקור, וכי פגעה במתלוננת לא בשל היותה יהודיה אלא **"כי היא היתה היחידה שהולכת ברחוב. ואני לא התכוונתי להרביץ לילדים קטנים"** (עמ' 22 ש' 23). הנאשמת הוסיפה: **"אני לא הייתי מתכוונת לדקור מישהו ואני אין לי, אני לא מבדילה בין יהודים וערבים"** (עמ' 22 ש' 31).

39. בחקירתה הנגדית הסבירה הנאשמת כי במשטרה שמרה על זכות השתיקה מאחר שהסניגור אמר לה שמותר לה להכחיש ולשקר (עמ' 23 ש' 2-11). היא תיארה את יציאתה מהבית בבוקר האירוע, חזרה על כך שלקחה את הסכין מקופסת הסכינים, וברחוב הורידה את כיסוי הראש, חבשה את הכובע והוציאה את הסכין מהתיק. לדבריה היתה במצב רוח עצבני וכעוס (עמ' 24). בדרך ראתה את האישה הולכת, **"נתתי לה מכה והמשכתי בדרך שלי לבית הספר"** (עמ' 24 ש' 17, 18).

הנאשמת נשאלה על כך שבמשטרה תיארה את מצב רוחה בבוקר האירוע כטוב, והשיבה כי היתה מבולבלת ולא יכלה להסביר דבר, וכי שיקרה לאחר שעורך הדין אמר לה שהיא יכולה להכחיש כל דבר (עמ' 24, 25). באשר לסכין שלקחה מביתה, הנאשמת טענה שבחרה אותו באופן אקראי, ולא בחרה דוקא בסכין גדול (עמ' 25, 26).

40. לנאשמת הוצגו סרטונים המתעדים את האירוע (ת/6, ת/7). היא אישרה כי היא נצפית יוצאת מביתה לכיוון בית הספר וכי עצרה כדי להוריד את כיסוי הראש וגם הוציאה את הסכין מהתיק (עמ' 26-27). לשאלה מדוע הוציאה את הסכין השיבה **"לא יודעת"** וטענה כי עשתה זאת **"סתם בלי סיבה"** (עמ' 27). הנאשמת נשאלה אם הבינה שהאישה (המתלוננת) יהודיה, כאשר ניתן לראות שהיא חובשת כיסוי ראש וילדיה חובשים כיפות, והשיבה כי אינה יודעת (עמ' 29). היא תיארה את מעשיה - **"נתתי לה מכה וברחתי"** (עמ' 33 ש' 22), וטענה כי אינה זוכרת לאן כיוונה את המכה וכיצד החזיקה בסכין עובר לדקירה (עמ' 33 ש' 33 - עמ' 34 ש' 4). תשובה דומה השיבה גם לשאלות אם חיכתה לרגע הנכון לדקור את המתלוננת ואם התכוונה לדקור אותה דוקא בגב (עמ' 35).

41. הנאשמת אישרה כי **"יכול להיות"** שלאחר הדקירה הסכין נשאר תקוע בגבה של המתלוננת (עמ' 46 ש' 24-27). היא הסבירה: **"אני מהתחלה לא רציתי לדקור ולא רציתי להמשיך בדקירה. וכל בן אדם שתכנן לעשות מעשה כזה, הוא היה יכול לקחת את הסכין ולחזור על הדקירה. אבל אני לא תכננתי בכלל לדקור"**. אך לא ידעה להשיב מדוע ברחה ולא נשארה לעזור למתלוננת (עמ' 47, ש' 10-11). כשהוטח בפניה כי תכננה לדקור את המתלוננת, ולצורך כך הוציאה את הסכין מהתיק וכיוונה אותו לגבה של המתלוננת, השיבה: **"ואני אומרת לך, לא, לא רציתי לדקור אותה. ואני לא יודעת מה קרה באותו רגע ובגלל מה קרה הדבר הזה ואני לא רציתי לדקור אותה... איך אתה החלטת שאני רציתי להרוג אותה?... אם אני התכוונתי להרוג אותה, הייתי חוזרת על הדקירה עוד פעם ופעם, אבל אני עשיתי את זה רק פעם אחת"** (עמ' 48, ש' 12-22).

42. מהאמור עד כה עולה כי במהלך כל החקירה במשטרה, גם לאחר שנועצה עם עו"ד, הנאשמת הכחישה את המיוחס לה. היא הרחיקה עצמה מהמעשים, ולא אישרה את זהותה שלה עצמה בסרטונים, על אף שבחלקים מהם ניתן

לראות בבירור רב הן את הנאשמת ומעשיה, הן את המתלוננת והן את הסביבה, באופן שאינו מותיר ספק אמיתי.

גם בעדותה בבית המשפט, לאחר שהחליטה, לדבריה, לומר את האמת, הנאשמת לא סיפרה את האמת במלואה. היא לא מסרה גירסה הגיונית וקוהרנטית. הנאשמת טענה פעם אחר פעם כי לא תכננה לפגוע במתלוננת, וכי גם כשרצתה לפגוע בה תכננה להכותה בלבד. לא ברור, איפוא, כיצד הפכה אותה מכה לדקירה, ואם אכן לא תכננה לדקור, מדוע הצטיידה בסכין, נשאה אותו בתיקה ולאחר מכן הוציאה אותו מהתיק. הנאשמת אף לא העלתה מעולם טענה שהתכוונה לדקור את המתלוננת אך לא לגרום למותה. הטענה שהיתה מבולבלת או שמצב רוחה לא היתה טוב אינה יכולה לשמש תחליף להסבר הגיוני מצידה של הנאשמת.

גם בסיכומים לא ניתן למעשה הסבר אחר למעשי הנאשמת, שונה מהנטען בכתב האישום. זאת על אף הערות ותהיות מטעם בית המשפט, שהתייחסו, בין היתר, למניעה של המתלוננת, לסיבה להצטיידות בסכין ולהוצאתו מהתיק, לסיבה לבחור דוקא במתלוננת, ועוד.

43. בנסיבות אלו, לנוכח שקריה השיטתיים של המתלוננת והעדר גירסה הגיונית ומתקבלת על הדעת, מתחייבת המסקנה שלא ניתן להאמין לדבריה של הנאשמת, ולא ניתן למצוא בהם הסבר כלשהו למעשיה. לנוכח כל האמור עד כה, נעבור לבחון את התקיימות יסודות העבירה של נסיון לרצח.

התקיימות יסודות העבירה של נסיון לרצח ממניע גזעני

44. מבחינת היסוד העובדתי, אין מחלוקת על כך שהנאשמת הצטיידה בסכין בעת שיצאה מביתה. מעשה זה, כמו גם הוצאת הסכין מהתיק לאחר שהמתלוננת יצאה מביתה, עונות על הדרישה הפיזית של הכנה. בהעדר הסבר כלשהו להצטיידות בסכין, הרי שעובדות אלו מצביעות גם על החלטה להמית, על ידי שימוש בסכין ודקירת המתלוננת. אין מחלוקת על העדר קינטור במקרה זה, והסניגורים לא העלו כל טענה בעניין.

באשר להוכחת היסוד הנפשי של כוונה להמית, דנו לעיל במבחנים וקווים מנחים שנקבעו בפסיקה לקיומה של כוונה כזו. עתה נבחן את יישומם של המבחנים בענייננו.

45. הפגיעה במנוחה בוצעה על ידי דקירה בסכין. אין ספק כי סכין הוא כלי מסוכן, היכול לשמש כנשק קר. בסרטון נראית הנאשמת בבירור כשהיא מתקרבת למתלוננת, מכוונת את ידה ונועצת את הסכין בגופה של המתלוננת.

מבחינת מקום הפגיעה, מדובר בפלג העליון של הגב, בבית החזה. כפי שהובהר בעדותו של ד"ר קופיאצקי, מדובר באזור רגיש שהפגיעה בו עלולה לגרום לפגיעה באיברים חיוניים ולהיות מסכנת חיים. מבחינה רפואית פגיעה באזור זה נחשבת מסכנת חיים כל עוד לא התקיימה בדיקה ונשללה הסכנה.

46. מבחינת עוצמת הדקירה, לכאורה אין מדובר בעוצמה חזקה, שכן למתלוננת נגרמה פציעה שטחית בלבד (עומק שהוערך ע"י ד"ר קופיאצקי בין 0.5 לבין 1.5 ס"מ). עם זאת, בבחינה מדוקדקת יותר ספק אם מדובר בפגיעה בעוצמה נמוכה. ראשית, גם הפציעה השטחית היא פציעה של ממש. אין מדובר בשריטה, הסכין חדר חדירה ממשית לגופה של המתלוננת, וזאת למרות שלבשה מעיל או בגד פליז שאף אותו היה על הסכין לחדור. הסכין אף נותר בגופה של המתלוננת עד שהוצא בבית החולים, ואף עובדה זו מצביעה על חדירה לעומק משמעותי. שנית, הנאשמת היא צעירה ואינה בעלת נסיון רלוונטי, כך שניתן להניח שלא ידעה להעריך את עוצמת המכה הנדרשת. כך שגם הפגיעה הקיימת מעידה על הפעלת כח לא מבוטל שאפשרה חדירת הסכין וגרימת פציעה משמעותית. פגיעה זו תואמת גם את תנועת הנפת היד והדקירה בכח הנראית בסרטונים.

47. מבחינת כמות הדקירות, מדובר במקרה זה בדקירה יחידה. גם דקירה יחידה עשויה, בנסיבות מסוימות, להיחשב כמצביעה על כוונה להמית ולאפשר הרשעה ברצח או בנסיון לרצח (ראו **עניין פסקו** לעיל). במקרה זה הדקירה נעשתה באזור בית החזה. כך שגם מבחן זה תומך בקיומה של כוונה להמית, גם אם באופן מובהק פחות.

48. שיקול נוסף שנזכר בפסק הדין **בעניין קוטינה**, עליו עמדנו לעיל, נוגע לסוגיית החקיינות ו"שכפול" של דפוס התנהגות. הפגיעה בדרך של דקירה בסכין, המבוצעת בדרך כלל בפלג הגוף העליון, היא דפוס ידוע ומוכר אשר למרבה הצער גרם לא אחת לתוצאות קשות ובמקרים רבים אף קטלניות. הנאשמת, בדומה לכלל תושבי המדינה, היתה, מן הסתם, מודעת לכך. היא לא סללה בעצמה את הדרך, אלא בחרה לבצע את המעשה בעקבות אחרים, שפעלו כך לפניו. במצב זה, הנאשמת היתה מודעת לכך שפיגועי דקירה עלולים לגרום למותו של הנדקר, ומכאן ניתן להסיק גם על כוונתה שלה לגרום למותה של המתלוננת.

49. תמיכה נוספת במסקנה ניתן למצוא בגרסתה של הנאשמת עצמה, אשר לא נתנה הסבר סביר למעשיה וכוונותיה. כמפורט לעיל, הנאשמת נקטה תחילה בדרך של הכחשה גורפת, ולאחר מכן טענה כי התכוונה רק להכות את המתלוננת, אך בסופו של דבר התברר לה כי דקרה אותה. אין ספק שמדובר בגירסה מופרכת. ראשית, היא עומדת בניגוד לתנועות הברורות של נטילת הסכין והנפתו לעבר גופה של המתלוננת עד לפגיעה בה. שנית, אין כל הגיון בטענה שהנאשמת התכוונה להכות את המתלוננת, ורק בדיעבד התברר לה כי דקרה אותה. על אחת כמה וכמה כאשר הצטיידה מראש בסכין, והוציאה אותו מתיקה בסמוך לזמן האירוע. בנסיבות אלו יש להניח כי מי שדקרה את קורבנה בסכין חד באזור בית החזה, התכוונה לגרום למותה.

50. גם אם רצונה של הנאשמת לגרום למותה של המתלוננת של אדם לא היה מלא או בלעדי, אם נלוותה אליו עמדה אמביוולנטית או הססנית, אין בכך כדי לסייע לנאשמת, כפי שהובהר בעניין **קוטינה** הנ"ל. שם, בפסקה 17 לפסק הדין, דן בית המשפט בשתי החזקות - הלכת הצפיות וחזקת הכוונה, וקבע:

"הפועל היוצא של שני הכללים הינו זה: נאשם שגורם לתוצאה אסורה על ידי עשיית מעשה רצוני פועל מתוך כוונה, אלא אם הוא עשה את אשר עשה ללא מודעות לרכיביו העובדתיים של מעשהו ולתוצאתו המסתברת. בכגון דא, די לנאשם להיות מודע לכך שמעשהו יגרום לתוצאה האסורה ומודעות זו יכול שתשתמע מתוך המעשה גופו או מכוח חזקת הכוונה. באין חלל תודעתי, נאשם כאמור אינו יכול להיבנות מהעדר תשובה חד-משמעית לשאלה האם ועד כמה הוא חפץ באותה תוצאה. עמימות רגשית ביחסו אל תוצאות מעשהו אינה מעלה ואינה מורידה. לפיכך, אדם פועל מתוך כוונה להמית כל אימת שהוא יודע או צופה ברמת הסתברות גבוהה כי מעשהו עלול לגרום למותו של אדם אחר, ולמרות זאת איננו חדל מעשות את אותו מעשה רצוני. העובדה שמדובר בכוונה לא שלמה, מהוססת, עקיפה, או אמביוולנטית - ובכלל זה כוונה המעורבת עם תקווה שהקורבן יישאר בחיים, איננה משנה דבר או חצי דבר. כך הוא גם לגבי אדם בר-דעת אשר מביא למות קורבנו על-ידי מעשה רצוני שבמהלך עניינים רגיל וטבעי הורג אנשים. באין ראיות לסתור, ראוי להסיק לגבי אדם כזה שהיתה לו כוונה לגרום למותו של הקורבן - כוונה שכאמור מצויה בפעילות סינרגטית ומתואמת של המוח ושאר חלקי הגוף. בכל אחד מהמקרים הללו (ובכפיפות לפטור מן האחריות מחמת העדר שליטה פיזית על מעשים, הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין), המסקנה בדבר קיום הכוונה להמית תתבטל רק במצב שתיארתיו כחלל תודעתי: היות הנאשם בלתי מודע למהות מעשהו או לתוצאותיו".

51. המסקנה העולה מכל האמור לעיל היא שמעשיה של הנאשמת עונים אחר היסוד העובדתי והיסוד הנפשי הנדרשים להרשעה בעבירה של נסיון לרצח.

52. באשר לעבירה על חוק המאבק בטרור;

בכתב האישום נכללת עבירה לפי סעיף 37 לחוק המאבק בטרור. סעיף 37 הוא הקובע את האיסור הפלילי והעבירה שבמעשה הטרור. אולם ההגדרה מה ייחשב כמעשה טרור מופיעה בסעיף 2 לחוק זה, וקובעת כך:

"מעשה טרור" - מעשה המהווה עבירה או איום בעשיית מעשה כאמור, שמתקיימים לגביהם כל אלה:

- (1) הם נעשו מתוך מניע מדיני, דתי, לאומני או אידאולוגי;
 - (2) הם נעשו במטרה לעורר פחד או בהלה בציבור או במטרה לאלץ ממשלה או רשות שלטונית אחרת, לרבות ממשלה או רשות שלטונית אחרת של מדינה זרה, או ארגון ציבורי בין-לאומי, לעשות מעשה או להימנע מעשיית מעשה;
 - (3) במעשה שנעשה או במעשה שאיימו בעשייתו, היה אחד מאלה, או סיכון ממשי לאחד מאלה:
 - (א) פגיעה חמורה בגופו של אדם או בחירותו;
 - (ב) פגיעה חמורה בביטחון הציבור או בבריאותו;
 - (ג) פגיעה חמורה ברכוש, שבנסיבות שבהן בוצעה יש אפשרות ממשית שתגרום לפגיעה חמורה כאמור בפסקאות משנה (א) או (ב) ושנעשתה במטרה לגרום לפגיעה כאמור;
 - (ד) פגיעה חמורה בקודשי דת; לעניין זה, "קודשי דת" - מקום פולחן או קבורה ותשמישי קדושה;
 - (ה) פגיעה חמורה בתשתיות, במערכות או בשירותים חיוניים, או שיבוש חמור שלהם, או פגיעה חמורה בכלכלת המדינה או בסביבה;
- לעניין הגדרה זו -**
- (א) נעשה המעשה או האיום כאמור בפסקה (3) (א) תוך שימוש בנשק או בסכין, יראו אותו כמעשה טרור גם אם לא התקיים בו האמור בפסקה (2);"**

53. בענייננו, הנאשמת הכחישה כי בחרה לפגוע במתלוננת בשל היותה יהודיה, אולם בד בבד לא הצביעה על מניע אחר כלשהו למעשיה.

גם בנושא זה ניתן להיעזר בחזקות המוכרות ובהגיון בסיסי. מעיון בסרטונים המתעדים את האירוע (ת/6, ת/7) ניתן לראות בבירור כי הנאשמת צעדה בעקבות המתלוננת וילדיה פרק זמן לא מבוטל, כשהיא מתקרבת אליהם ומתרחקת מהם חליפות. טענת הנאשמת כי לא היתה מודעת להיותה של המתלוננת יהודיה אינה יכולה להתקבל, שכן מראם של הנאשמת ושל ילדיה היה מראה אופייני ומובהק של יהודים דתיים, כולל כיסוי ראש של המתלוננת וכיפות לראשי ילדיה. הנאשמת אף העידה כי לא הכירה את המתלוננת אישית אך ידעה כי היא מתגוררת בשכונת אליה (פרוטוקול עמ' 18 ש' 16; עמ' 49), וגם עובדה זו תומכת במסקנה שידעה כי מדובר ביהודיה.

54. מאחר שהנאשמת פגעה באישה יהודיה ללא כל סיבה אחרת, מתבקשת המסקנה שפעלה מתוך מניע מדיני, דתי, לאומני או אידאולוגי. המעשה גרם לסיכון ממשי לפגיעה חמורה בגופה של המתלוננת. המעשה נעשה תוך שימוש בסכין. בנסיבות אלו מתקיימים היסודות הנדרשים לעבירה לפי חוק הטרור.

העבירה של שיבוש מהלכי משפט

55. בתשובתם לכתב האישום הודו ב"כ הנאשמת בעובדות המתארות את העבירה של שיבוש מהלכי משפט. בחקירתה של הנאשמת חזרה באת כוחה על הדברים במהלך חקירתה של הנאשמת, בעמ' 20 לפרוטוקול. גם הנאשמת עצמה העידה כי הורידה את המעיל בבית הספר, "בגלל שאמרו לי שהמטרה מחפשת את מי שעשה את המעשה" (עמ' 20 ש' 8). לפיכך ניתן להרשיע את הנאשמת גם בעבירה זו.

טענת אכיפה בררנית

56. הסמכות לקבוע באילו עבירות מואשם נאשם נתונה לתביעה הכללית. אמנם מדובר בהחלטה הנתונה לביקורת שיפוטית, אולם נפסק כי ביקורת כזו תיעשה במשורה, "לבל יהפוך בית המשפט למעין 'תובע על'" (בג"ץ 218/85 ארביב נ' פרקליטות מחוז תל-אביב, פ"ד מ(2) 393, 402 (1986)). וראו גם: רע"פ 7052/18 **מדינת ישראל נ' רפי רותם** (5.5.20) - פסקה 37 לחוות דעתו של כב' השופט נ' סולברג, פסקה 5 לחוות דעתו של כב' השופט י' אלרון, ובהמשך לכך דנ"פ 5387/20 **רפי רותם נ' מדינת ישראל** (15.12.21).

57. עוד נפסק כי

"לשם העלאת טענה בדבר 'הגנה מן הצדק', הנשענת על טענה לאכיפה בררנית, יהיה על הטוען להראות, בראש ובראשונה כי מדובר בהבחנה בין מי שהדמיון ביניהם רלוונטי לעניין, במובן זה שהוא מצדיק התייחסות דומה בשאלת הגשתו של כתב אישום. בשלב השני יהא על הטוען להראות כי בבסיס ההבחנה ניצב מניע פסול, בין אם בדמות שרירותיות, התחשבות בשיקולים שאינם מן העניין, או חלילה שקילת שיקולים שאינם ראויים. מטבע הדברים מדובר בשני שלבים השלובים זה בזה, ואשר רב המשותף להם. הנטל להוכיחם, שאיננו פשוט כלל וכלל, מוטל על הנאשם, באשר הפרקליטות, ככל רשות מינהלית, נהנית מהחזקה לפיה פעולותיה נעשות כדין"

(ע"פ 3215/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.8.2008), פסקה 37. וראו גם ע"פ 37/07 **משה פרג נ' מדינת ישראל** (10.03.08) פסקה 6 לחוות דעתה של כב' השופטת (כתוארה אז) א' חיות; בג"ץ 6396/96 **סימונה זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע**, פ"ד נג(3) 289 (1999)).

58. לצורך הוכחת אותה הבחנה בין דומים, ולשם ביסוס טענה של אכיפה בררנית, נאשם בהליך פלילי רשאי לדרוש לעיין בנתונים רלוונטיים. זאת ניתן לעשות בהגשת בקשה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982, ואפשר שאף בדרך של עתירה מנהלית מכח חוק חופש המידע תשנ"ח-1998. (בג"ץ 4922/19 **אפרים נוהנ' מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מרכז (פלילי)** (9.12.19)).

59. בענייננו, בסיכומים בכתב בנושא זה הפנו הסניגורים לכ-20 מקרים שבהם הוגשו כתבי אישום בעבירות חמורות פחות. אולם כעולה מהסיכומים, אותם מקרים לא התקבלו ממאגר נתונים רשמי כלשהו, על פי סדר ענייני, אלא לוקטו על ידי הסניגוריה ממאגרי הפסיקה המוכרים, וככל הנראה גם מ"ידע אישי" והיכרות עם התיקים. לפיכך מצוין בסיכומים לא פעם כי אין בידי הסניגורים פרטים מלאים בנוגע לחלק מאותם מקרים. המקרים המאוזכרים מתייחסים למחוזות שונים בארץ ולתקופה ארוכה של כ-15 שנה, החל מע"פ 5258/09 הדן באירוע משנת 2008, ועד ימים אלה.

60. למעשה, די באמור עד כה כדי להביא לדחיית הטענה. שכן אין צורך בראיות כדי להגיע למסקנה כי במהלך אותן 15 שנה הוגשו לבתי המשפט ברחבי הארץ מאות ואולי אלפי כתבי אישום בעבירות אלימות חמורות, חלק ניכר מהן תוך שימוש בנשק קר. על מנת להצביע על מדיניות ברורה של רשויות התביעה, יש להראות מדגם מייצג של מקרים, ועל דמיון בשורה של עובדות רלוונטיות, ביניהן חומרת הפגיעות, גילאי הנאשמים והנפגעים, עברם הפלילי של הנאשמים, האם מדובר בביצוע עיקרי או אחריות מכח ביצוע בצוותא, האם נעשה שימוש בנשק קר ובאיזה סוג של נשק, ועוד ועוד. במקרה שבפנינו מדובר, כאמור, בליקוט אקראי של מקרים, זעיר פה זעיר שם. בהעדר שיטתיות ומתודולוגיה כלשהי, לא ניתן להסיק מסקנות מאותם מקרים ספורדיים, ודי בכך כדי לדחות את הטענה.

הדברים אמורים ביתר שאת כאשר מדובר בקטינים, שההליכים בעניינם אינם מתפרסמים בדרך כלל, וודאי שאין במקרים בודדים המגיעים למאגרי הנתונים כדי לצייר תמונה מלאה.

61. למעלה מן הצורך נבהיר כי גם עיון באותם מקרים אליהם מפנים הסניגורים מביא למסקנה דומה. נציין מספר דוגמאות:

המקרה הראשון אליו מפנים הסניגורים הוא ת"פ 12341-11-22 בבית משפט זה, **מדינת ישראל נ' אמרי הופמן**. הדיון בתיק זה מצוי בראשיתו, וטרם ניתן פסק דין. על פי כתב האישום מדובר באירוע של עימות אלים בין שתי חבורות צעירים, שכלל יידוי אבנים ומכות הדדיות, ואף נפגעים משני הצדדים. זאת בשונה מהתיק שבפנינו, בו פגעה הנאשמת במתלוננת שהלכה לתומה ברחוב ולא פגעה באיש. בע"פ 5258/09 **יעקב בן חיים נ' מדינת ישראל** (1.10.09) טוענים אף הסניגורים בסיכומיהם שלהם כי המערער הספציפי לא החזיק כלי בידו ונקלע למקום במקרה; בעניין המכונה בסיכומים "לינץ" נווה יעקב" נכתב בסיכומים כי אין בידי הסניגורים הכרעת הדין וגזרי הדין שניתנו בהליך זה. הסניגורים לא טרחו להציג תשתית עובדתית בסיסית, ואין מקום לדון בעניין על יסוד קטעי עובדות; בת"פ (ת"א) 38347-04-15 **מדינת ישראל נ' עוז סגל** (24.12.05) התעורר ספק באשר לשפיות נפשו וכשירותו המהותית של הנאשם לעמוד לדין.

62. ב"כ הנאשמת הפנו בסיכומיהם לכתבי אישום שהוגשו במספר אירועי "לינץ". מבלי להקל ראש בחומרתם של אירועים אלה, קיים קושי ראיתי לייחס לכלל המשתתפים באירועים המוניים עבירה של רצח בכוונה תחילה המחייבת יסוד נפשי מיוחד. חלק נוסף מהאירועים כוללים קינטור ומעורבות דו צדדית באירוע, כך שאף הם אינם מתיישבים עם יסודות עבירת הרצח. בחלק מהמקרים קרבנות העבירה לא היו ערבים או שהנאשם לא היה יהודי, כך שאין בהם כדי להוכיח את טענת האכיפה הבררנית המתייחסת באופן ספציפי לתקיפת ערבים על ידי יהודים.

לנוכח כל האמור אנו דוחים, כאמור, את הטענות בדבר הגנה מן הצדק ואכיפה בררנית.

נושאים נוספים שעלו במהלך הדיון

63. בטרם סיום נעיר מספר הערות, ונתייחס למספר נושאים נוספים שעלו במהלך הדיון.

64. הסניגורים טענו כנגד ההחלטה לגבות הודעה במשטרה, ולהביא לעדות, את ד"ר קופיאצקי, שהיה בזמן האירוע מתמחה בשנת ההתמחות הראשונה שלו, ולא להזמין את מנהל המחלקה או רופא בכיר אחר. לטענה זו התלוותה טענה נוספת, שלא נתמכה בתשתית עובדתית כלשהי, לפיה הרופא הבכיר שטיפל במתלוננת הוא ערבי, והמשטרה העדיפה לגבות הודעה מרופא יהוד ולא מרופא ערבי. כאמור, עניין זה לא הוכח ואינו אלא ספקולציה בלתי מבוססת.

לגופו של עניין, ד"ר קופיאצקי היה אמנם מתמחה בתחילת התמחותו, אולם הוא עצמו טיפל במתלוננת. מעדותו עלה כי הוא בקיא היטב בעובדות, כמו גם במהותה של הפציעה והטיפול הנדרש במקרים דומים. לפיכך לא מצאנו דופי בהחלטה לגבות ממנו עדות ולהעידו בבית המשפט.

65. אם הסניגורים ביקשו לחלוק על עמדתו, היה באפשרותם להביא עד אחר מטעמם, בין שמדובר ברופא נוסף שהיה מעורב בטיפול במתלוננת עצמה, ובין באמצעות חוות דעת מומחה באשר למהות הפציעה. שני הדברים לא נעשו, ובנסיבות אלו לא מצאנו בסיס לטענה כלשהי בנוגע לעדותו של הרופא ולבחירה בו למסירת הודעה במשטרה ועדות בבית המשפט.

66. נושא נוסף שלא מצאנו לייחס לו משקל ממשי הוא הראיות בדבר השמעת שירים ואמירות לאומניות על ידי המתלוננת לאחר האירוע, בהמתנה לדיון בארכת מעצר.

אין מחלוקת על כך שבטלפון של הנאשמת לא נמצאו תכנים בעלי אופי לאומני, ולא נטען כי הנאשמת פעלה באופן ספציפי תחת השפעתם של תכנים כאלה. לפיכך, אין משמעות של ממש לשאלה אם ועד כמה היתה הנאשמת מעורבת בשירה של שירים לאומניים, לאחר מעשה, בסיטואציה בה המתנה עם עצירה נוספת בבית המשפט, ככל

הנראה לשם הפגת שיעמום או כיוצא בזה.

67. לא מצאנו צורך להרחיב גם בנוגע לעדויות בני משפחה על מריבות וחיכוכים עם המתלוננת. בהסכמת הצדדים הוגשו הודעות הוריה ואחותה של המתלוננת, מהם עולה כי המתלוננת התעמתה עם אביה שדרש ממנה לחבוש כיסוי ראש, וכן נקלעה לקונפליקטים ובעיות משמעת בבית הספר בנוגע לשימוש בסיגריה אלקטרוני, החזקת מוצרי איפור וטיפוח וכדומה.

איננו סבורים שיש טעם להעמיק בנושאים אלה. כפי שעלה מהודעות בני המשפחה ומעדות יועצת בית הספר, כל האירועים המתוארים לא חרגו מגדר מריבות וסכסוכים המתקיימים לעיתים קרובות בין בני נוער לבין הוריהם והמסגרות החינוכיות שלהם. היועצת הבהירה בעדותה כי הנאשמת היתה בסך הכל נערה נורמטיבית ואוהבת חיים. וחשוב מכל, הנאשמת עצמה, הן בהודעותיה במשטרה והן בעדותה בבית המשפט, לא תיארה את האירועים כדרמטיים ולא הציגה אותם כמניע למעשיה.

68. מעבר לכל האמור נציין את המובן מאליו: גם אילו סברנו שהנאשמת היתה מסוכסכת עם הוריה, או מעורבת בבעיות משמעת רציניות במסגרת בית הספר, לא היה בכך כדי להצדיק ולו במשהו את החלטתה המודעת לפגוע בקורבן תמים, במתלוננת שאינה מעורבת ואינה קשורה כלל לכל אותם קשיים.

69. בחקירת המתלוננת ובצפיה בסרטונים עלתה אפשרות שהנאשמת דקרה את המתלוננת או הכתה אותה פעמיים, וב"כ המאשימה טען כי בצילומים נראית תנועה נוספת של הנאשמת. טענה זו אינה מופיעה בכתב האישום, היא לא תוארה על ידי עדים אחרים, המתלוננת לא נחקרה עליה במשטרה, ולא נטען כי היא עולה מהראיות הפורנזיות. אין, איפוא, תשתית ראיתית ממשית לטענה, גם בסרטונים לא ראינו את הדבר בבירור, ולפיכך לא מצאנו צורך להרחיב את הדיון גם בנושא זה.

70. לאור כל האמור אנו סבורים כי הוכחו כל יסודות העבירות שיוחסו לנאשמת, ואנו קובעים כי הנאשמת עברה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום. בשל היותה של הנאשמת קטינה אנו נמנעים בשלב זה מהרשעתה.

חגית מאק-קלמנוביץ,
שופטת

השופטת מ' ליפשיץ-פריבס:

עיינתי בחוות הדעת המקיפה של חברתי השופטת מאק-קלמנוביץ ובהערות חברי השופט כדורי להם אני מצטרפת ואוסיף עליהם דברים קצרים.

הנאשמת לא עשתה רושם מהימן בעדותה שלא היתה קוהרנטית ולא התיישבה גם לא עם גרסתה בהודעותיה במשטרה שהודתה כי לא היו אמת. לא היה בידה ליישב את גרסתה בפרט, מול התיעוד החזותי בו צפינו, בסרטונים שהוצגו בפני הנאשמת המוכיחים כאלף עדים את מהלך האירוע. סרטונים, שהנאשמת הודתה בפנינו כי הם מתעדים את מהלכה באירוע, בשונה, מהכחשותיה החוזרות ונשנות לזיהוייה בעת שהללו הוצגו בפניה בחקירתה במשטרה.

עמוד 15

הסרטונים אינם מלמדים על סערת נפש של הנאשמת שהביאה לאירוע הדקירה (כנטען בסיכומי הנאשמת, עמ' 38 לפרוטוקול). כך בהילוכה לתומה ברחוב, עצירתה לצד רכב חונה כדי להביט על עצמה דרך שמשות הרכב, סידור השיער לאחר שהסירה את כיסוי הראש שהיה עליה ובהמשך, הילוכה בנחת מאחורי המתלוננת וילדיה. התנהגות זו לא מתיישבת עם דבריה של המתלוננת כי בצעה את המעשה הואיל והיתה **"קצת מבולבלת מטושטשת, בגלל זה עשיתי את הדבר הזה"** (עמ' 19 שורות 3-4 ובעמ' 22 שורה 25).

התכנון של מעשה הדקירה עולה מנטילת סכין מטבח עם להב ארוך מביתה עם יציאתה מהבית והכנסתו לתיק גב אותו היא נשאה באירוע הדקירה. לא היה בפני הנאשמת מענה מדוע עשתה כן באומרה: **"רק ככה סתם לקחתי אותה, לא יודעת למה. לא יודעת למה"** (עמ' 20 שורה 2). אין לקבל וליישב את טיעוני הסיגורית בסיכומיה (עמ' 38) לעניין הוצאת הנאשמת את הסכין מהתיק שלא על מנת לדקור. בנימוק לפיו עשתה כן מחשש, שיעשה חיפוש בתיק עם כניסתה לבית הספר.

תחילה, אין לכך ביסוס כלשהו בעדות הנאשמת ובהודעותיה. שנית, לא הוכח בראיותיה כי בית הספר מצוי במקום בו בוצע מעשה הדקירה כי אם היא נמלטה אליו בריצה לאחר האירוע. בנוסף, על מה ולמה תוציא את הסכין מהתיק בהיותה ברחוב מקום בו גדול שבעתיים החשש והסיכון שיתגלה דבר נשיאת הסכין. יתירה מכך, העברת הסכין מהתיק לכיס המעיל מלמדת על תכנון של מעשה הדקירה באפשרות לשליפת הסכין במפתיע. ונימצא, כי הנאשמת תכננה את צעדיה להימצאותה מאחורי המתלוננת (כעולה מהסרטון ומעדות הנאשמת עמ' 33) ללא יכולת של המתלוננת להתגונן, עם נעיצת הסכין בגבה.

מעבר ובנוסף לתכנון האמור המלמד על הכוונה לבצע את המעשה ביצועו, כעולה מהסרטון מלמד גם הוא על הכוונה להמית. לא כאחת מהגרסאות של הנאשמת לפיה הכתה במתלוננת באמצעות הסכין (עמ' 18, 24 ו-33) כי אם הוכח כי היא נעצה את הסכין בגבה של המתלוננת אליו כיוונה הנאשמת (עמ' 36 שורה 2). נעיצת הסכין, גם בדקירה בודדת, יצרה סיכון חיים נוכח מיקום הדקירה בחבלה חודרת חזה. ואין חולק, כי הנאשמת לא "בררה" בינה לבין עצמה עובר לדירה מהו עומק דקירה וחדירה המסכנת חיים (עדות הנאשמת עמ' 42). הדקירה, הותירה את המתלוננת עם הסכין נעוצה בגבה עד הגיעה לבית החולים (עדות ד"ר קופיאצקי עמ' 14 שורות 1-7).

בנסיבות אלו ולפי טיבו של מעשה הדקירה התקיימה "חזקת כוונה" לתוצאה הטבעית של המעשה, על פי מבחן השכל הישר בהתחשב באורך הלהב של הסכין ומיקום הדקירה (ע"פ 481/12 פלוני נ' מדינת ישראל (30.12.2014)).

לאור כל האמור, התקיים היסוד הנפשי הנדרש לעבירת הרצח ב"כוונה תחילה" בהחלטה להמית ובהכנה והתקיים היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירת ניסיון, משבוצע המעשה במטרה לבצע את העבירה (סעיף 25 לחוק העונשין). מעשי הנאשמת, יצאו מגדר פעולות הכנה בשרשרת פעולותיה כמתואר בכתב האישום ומטרתם, להביא לביצוע של העבירה המושלמת של רצח (ע"פ 8457/15 מדינת ישראל נ' עומר בן גאזי וזונוז, פסקה 66 (1.11.2018)) והתמזל מזלה של המתלוננת, שהדקירה לא גרמה למותה. זאת, מבלי שהועלתה טענה לקנטור ואין חולק כי המתלוננת או ילדיה לא התנהגו בקנטור כלפי הנאשמת.

על המניע הלאומני או אידיאולוגי במעשיה של הנאשמת המלמדים על כוונה להרוג, למדנו מבחירת הקורבן, יהודייה שפסעה ברחוב עם ילדיה. מעדות הנאשמת עולה כי היא ידעה היטב כי המתלוננת מתגוררת בשכונת אליה, מול ביתה, מבלי שאמרה כי היא סברה ששכנתה אינה יהודייה מה שמתיישב עם דבריה בעדות הראשית, על סכסוכים "על בתים ואדמה" בשיח ג'ראח ועל תקוותה שהם יזכו בהליכים משפטיים (עמ' 20 שורות 1-4). הלבוש של המתלוננת ובפרט של ילדיה שחבשו כיפה על ראשם מעידים על היותה יהודייה. ניכר מהסרטון כי הנאשמת מתמידה בהליכה ליד המתלוננת עם החזות היהודית. לאור האמור ונוכח מעשה הדקירה, כפי שהורחב בחוות הדעת של חברתי הוכח כי

המעשה הוא מעשה טרור בהתאם לסעיף 37 לחוק המאבק בטרור, תשע"ו-2016.

סוף דבר, אני מצטרפת לתוצאה אליה הגיעו חברי לקביעת אשמה של הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב

האישום.

**מרים ליפשיץ-פריבס,
שופטת**

השופט מ' כדורי:

אני מצטרף לניתוחה ולמסקנתה של חברתי, כב' השופטת ח' מאק-קלמנוביץ, ומבקש להוסיף מספר הערות לעניין הוכחת יסוד הכוונה להמית.

1. כפי שפירטה חברתי, לצורך הרשעה בעבירה של ניסיון לרצח נדרשת המאשימה להוכיח את שלושת המרכיבים של יסוד ה"כוונה תחילה": החלטה להמית, הכנה והעדר קינטור. כמו כן נדרשת המאשימה להוכיח כי הנאשם עשה את המעשה ב"מטרה לבצע" את העבירה. במקרה זה, עמדה המאשימה בנטל המוטל עליה.

2. נסיבות ביצוע העבירה מלמדות שהנאשמת התכוונה להמית את המתלוננת, אף שמדובר בדקירה אחת באמצעות סכין שלא חדרה לאברים הפנימיים. הפסיקה עמדה על הקושי הכרוך בהצגת ראיות ישירות לצורך הוכחת מחשבתו הסובייקטיבית של אדם, כנדרש על מנת להוכיח את רכיב ההחלטה להמית, שעניינו במתרחש בנבכי נפשו של העבריין. על כן, פותחה בפסיקה חזקה עובדתית-ראייתית, הידועה כ"חזקת הכוונה", לפיה חזקה על אדם כי הוא מתכוון לתוצאות הטבעיות הנובעות ממעשיו. חזקת הכוונה בעבירת הרצח, מבטאת תובנה לפיה "מי שגרם למותו של אחר על-ידי מעשה, המיועד לפי אופיו ולפי מהותו לגרום לתוצאה קטלנית, גם נשא בלבו את הכוונה להביא לתוצאה הטבעית של מעשהו". חזקה זו יפה גם לעבירת הניסיון לרצח, ככל שהמעשה שנעשה, עלול היה, לפי טיבו וטבעו, לגרום לתוצאה הקטלנית. לפיכך, גם בעבירת הניסיון לרצח מוחזק נאשם כמי שקיננה בליבו הכוונה להביא לתוצאה הטבעית של מעשהו. חזקת הכוונה איננה חלטה, ולנאשם נתונה האפשרות לסתור אותה, תוך הבאת ראיות או על-ידי מתן הסבר מתקבל על הדעת למעשיו, באופן שיעורר ספק סביר באשר לכוונתו. ואולם, במידה שהנאשם אינו מצליח לעורר ספק סביר בדבר כוונתו, החזקה הופכת לחלוטה, והוא מוחזק כמי שהייתה לו כוונה להביא למותו של המנוח (ע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל, 15/12/2015).

3. כפי שניתן להבחין בבירור בסרטון המתעד את האירוע, הנאשמת נעצה את הסכין בגבה של המתלוננת לאחר שפתחה בריצה לעברה, הניפה את ידה ופגעה במתלוננת בעוצמה לא מבוטלת, כתוצאה ממנה המתלוננת נהדפה קדימה. אין ולא יכול להיות ספק כי מעשה מסוג זה עלול היה לגרום למותה של המתלוננת. לכן, מתקיימת בעניינה של הנאשמת חזקת הכוונה האמורה.

4. ניסיונה של הנאשמת לעורר ספק סביר בדבר כוונתה לא צלח. גרסתה הכבושה, שעלתה לראשונה במהלך עדותה, לפיה היא לא ידעה בדיוק מה מתרחש, כיוון שהיתה מטושטשת ומבולבלת, וכי "זו לא היתה אמורה להיות דקירה", אינה אמינה ולא ניתן ליתן לה משקל. גרסה זו גם אינה מתיישבת עם התיעוד החזותי של האירוע שהוצג לפנינו, ממנו עולה כי סמוך לאחר שהמתלוננת הבחינה במתלוננת צועדת ברחוב עם ילדיה היא חבשה כובע על ראשה, שמרה איתם על קשר עין והקיפידה לשהות בסמוך אליהם. הנאשמת האטה את קצב הליכתה ככל שהדבר נדרש, הסתובבה לאחור ואף עצרה את הליכתה על מנת לאפשר למתלוננת וילדיה לחלוף על פניה. סמוך לאחר שהמתלוננת וילדיה חצו את הכביש לכיוון הפוך מכיוון הליכתה של הנאשמת, הנאשמת דלקה בעקבותיהם, דקרה את המתלוננת, סבה על עקבותיה ופתחה במנוסה, במהלכה נשמטו ממנה חפצים או פרטי לבוש. התנהלותה האמורה מלמדת על מודעות

מלאה למעשיה, בניגוד לגרסתה בעדותה.

5. רכיב הכוונה להמית הוכח אפוא היטב על ידי המאשימה. כיוון שכך, וכיוון שיסודות ההכנה והיעדר הקינטור הוכחו היטב, כפי שפירטה חברתי בפסק דינה, לא נותר ספק סביר בדבר התקיימות יסודות עבירת ניסיון הרצח.

מרדכי כדורי, שופט

הוחלט פה אחד לקבוע את אשמתה של הנאשמת בעבירות המיוחסות לה.

ניתן היום, כ"ט בניסן תשפ"ג, 19 באפריל 2023, במעמד הצדדים.

חגית מאק-קלמנוביץ, שופטת מרים ליפשיץ פריבס, שופטת מרדכי כדורי, שופט